

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **M. J.N.**
státní příslušnost Ugandská republika
t. č. bytem Pobytové středisko Havířov,
Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, sídlem Kovářská 4/939,
190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021 č. j. OAM-35/ZA-ZA12-K03-R2-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2021 č. j. OAM-35/ZA-ZA12-K03-R2-2018 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a) a § 14b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za prokázano, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je obava z návratu do vlasti, bojí se případné pomsty a únosu za to, že o únosu hovořila s policií. Podle žalovaného tento důvod je nepodřaditelný pod důvody uvedené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 13, § 14, § 14a) a § 14b) zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobkyni neuděluje.
2. Žalobkyně proti shora uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkala porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný také porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu a ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu a pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a) téhož zákona, neboť jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. První pohovor, který s ní byl proveden 13. 1. 2018, nebyl tlumočen tlumočnicí zapsanou v seznamu soudních tlumočnicků, tlumočení tehdy neprobíhalo řádně a pohovor trval poměrně dlouhou dobu, přestože žalobkyně byla v silném emocionálním rozrušení a stresu. Protokol z tohoto pohovoru nebyl žalobkyni přetlumočen, přestože o to požádala; přetlumočení se jí dostalo až na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové po více než třech letech od tohoto pohovoru, tj. dne 25. 5. 2021. V rámci přetlumočení chtěla žalobkyně několikrát doplnit chybějící skutečnosti a byla žalovaným vždy umlčena s tím, že má pouze odsouhlasit, zda informace, které jsou jí předčítány, jsou platné k 13. 1. 2018. V doplňující pohovoru se žalovaný nezaměřil vůbec na rozpory, na které poukazoval ve svém prvním rozhodnutí o žádosti žalobkyně. V rámci doplňujícího pohovoru konaného 25. 5. 2021 tlumočnice často žalobkyni nerozuměla, musela své odpovědi několikrát opakovat jinými slovy a následný překlad nevyjadřoval vše tak, jak to uvedla poprvé. V jednom případě musela žalobkyně dokonce svou odpověď psát, aby jí tlumočnice porozuměla a tlumočnice často nahrazovala slova podobnými výrazy, nikoliv však synonymy. Její zástupkyně, která byla přítomna tomuto pohovoru, byla žalovaným několikrát upomenuta, že není oprávněna do pohovoru zasahovat a že její role je pouze pozorovací. V další části své žaloby žalobkyně poukázala na aktuální situaci týkající se násilí vůči ženám v Ugandě. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel mimo jiné ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, o dodržování lidských práv za rok 2019 ze dne 11. 3. 2020 a za rok 2020 ze zprávy ze dne 30. 3. 2021. Podle těchto zpráv mezi základní otázky dodržování lidských práv patří mimo jiné nucené zmizení osob, nedostatek vyšetřování a odpovědnosti za násilí páchané na ženách, včetně jejich znásilňování, únosů a zabíjení, kdy vládní orgány jsou často neschopny tyto incidenty vyšetřit a postihovat pachatele. Žalobkyně poukázala na dostupné zprávy, podle kterých se v zemi jejího původu rozmáhá nyní nový trend násilí. Pokud by nebyla pronásledována,

unesena a opakovaně znásilňována a následně opětovně pronásledována, neměla by důvod svou zemi opustit za situace, kdyby měla podporu a ochranu policie, která by její případ vyšetřila. Zásadně nesouhlasí s označením prožitých traumatických událostí jako jediných a mimořádných, neboť v případě nuceného návratu je nanejvýš pravděpodobné, že se budou opakovat. Závěrem své žaloby žalobkyně vyslovila nesouhlas s názorem žalovaného v tom, že mohla využít vnitřního přesídlení. Nadále má strach z únosu i z policejních orgánů, které mohou být na ně navázány. Pronásledování její osoby se bude opakovat bez ohledu na to, v jaké části země původu se bude nacházet. Má důvodné obavy, že v případě návratu bude vystavena nebezpečí nelidského ponižujícího nacházení a že její vycestování bude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z uvedených důvodů proto navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc žalovanému byla vrácena k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021, č. j. OAM-35/ZA-ZA12-K03-R2-2018 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení žalobkyně vycházel krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 13. 7. 2018. V této žádosti uvedla žalobkyně údaje dne 17. 7. 2018 a následně dne 31. 1. 2018 s ní byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci těchto úkonů žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala dne 12. 1. 2018 za doprovodu neznámého muže, na kterého se kontaktovala v Ugandě; jakým způsobem přicestovala, neví. Žalobkyně je státní příslušnicí Ugandy, je svobodná a je matkou dvou nezletilých dětí, žijících v Ugandě. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že naposledy žila v E., kde bylo zabito a znásilněno několik žen. Když byla znásilněna a zabita členka jejich klubu, obrátily se na policii, která však nic nevyšetřila. Uspořádaly následně demonstraci, čímž chtěly vyzvat vládu, aby ženy více chránila a aby se ženy mohly cítit bezpečně. Tato akce proběhla poklidně a po účasti žalobkyně na této demonstraci ji začal někdo opakovaně sledovat. Po několika dnech, když ji vezl moto-taxikář, je předjelo a zastavilo auto a z něho vystoupili muži, kteří ji unesli. Ptali se jí, proč je proti vládě, na což jim odpověděla, že se o politiku nezajímá; došlo jí proto, že ji unesli, jelikož se účastnila demonstrace. Byla zavezena do objektu, kde nebyla světla a kde ji znásilnili. Žalobkyně slyšela, jak jsou znásilňovány ostatní ženy a také to, že jednu z nich zabili. Poté, kdy ji pustili, a kdy se dostala domů, ji přesvědčil vlastník jejího bytu, že má podat na policii oznámení. Předtím ji vzal na kliniku, kde ji ošetřili a dali lékařskou zprávu. Policie odmítla případ řešit s tím, že bude muset svědčit, přinést důkazy o lidech a místě. Policisté jí řekli, že ženy často pouští své děti, odejdou za svým přítelem a pak se vrátí s báchorkou, že je někdo znásilnil. Žádné vyšetřování nezahájili. Žalobkyně hledala možnost přestěhování u příbuzných, musela přestat pracovat, neboť její práce spočívala ve vození potravin z okolních vesnic. Napadlo ji, že by mohla o pomoc požádat ženu, u které nechala děti. Ta ji spojila s jedním mužem, který ji kontaktoval na

koordinátora, jemuž dala peníze a následně 21. 12. z E. odjela. Do doby odjezdu dostávala telefonáty, ze kterých byla vystrašena, a změnila proto telefonní číslo. Podle správního spisu si žalovaný opatřil informace z Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 a Informace Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Ugandě a následně dne 8. 4. 2019 vydal rozhodnutí, kterým žalobkyni žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. K podané žalobě žalobkyně toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 6. 2020 č. j. 43Az 9/2019-38 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Podle krajského soudu žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a zavázal žalovaného k provedení dalšího pohovoru s žalobkyní, při němž jí bude řádně přetlumočen protokol o prvotně provedeném pohovoru a budou s žalobkyní konfrontovány rozpory její výpovědi tak, aby se k nim mohla vyjádřit, popř. je objasnit. Podle rozsudku se žalovaný také má zabývat důkazními návrhy žalobkyně uvedenými v její žalobě a opatřit si podklady k hodnocení situace žalobkyně a jejího postavení ve společnosti v zemi jejího původu. Dne 25. 5. 2021 byl s žalobkyní proveden doplňující pohovor. Při něm žalobkyně odpovídala na otázky týkající se jejího způsobu obživy v Ugandě a jejího členství v klubu žen ve městě E. Předsedkyni tohoto klubu říkali paní V. a členka klubu, která byla zabita, se jmenovala R. Stalo se to asi koncem října 2017. Okamžitě, po nalezení jejího těla, šly členky klubu na policii. Důvodem uspořádání demonstrace jejich klubem v E. v polovině října 2017 bylo kromě úmrtí jejich členky také úmrtí různých žen, z různých okolních oblastí. Na otázku, zda úřady podnikly nebo nepodnikly nějaká konkrétní opatření v souvislosti s vraždami žen, žalobkyně odpověděla, že nic, že jen řekli, že zatkli nějaké lidi. Během demonstrace bylo vše v pořádku, demonstrace byla poklidná, avšak po ní byla žalobkyně unesena. Na dotaz, jaká byla souvislost tohoto únosu s účastí na demonstraci za vyšetření smrti žen v E., odpověděla, že co se týče únosu, se ptala, proč ji unesli. Oni však jen mlčeli; jeden z nich se potom ptal, proč proti vládě nebo jsou proti vládě. Na otázku, proč zrovna ona, která nijak veřejně činnou osobou nebyla, byla unesena, odpověděla, že neví a že si myslí, že měla prostě smůlu. K dotazu, proč své obavy z pomsty únosu neřešila změnou bydliště v rámci Ugandy, uvedla, že se prostě bála a věděla, že potřebuje utéct. Ochranu nehledala ani v sousedních státech kulturně i jazykově bližších, uvedla, že v tu chvíli byla beznadějná, měla sice peníze, ale nevěděla, kam jít. Když to řekla známému, co se jí stalo, ten jí řekl, že jí může pomoci se dostat odsud pryč, což bylo tím, co potřebovala slyšet. Z protokolu o tomto pohovoru vyplývá, že závěrem byl na žádost žalobkyně přetlumočen; stejně byl přetlumočen i protokol o pohovoru konaném dne 31. 8. 2018. Součástí správního spisu jsou i další informace o zemi původu žalobkyně, a to:

- Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 4. 2021, o vraždách žen v E. (2017),
- zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 30. 3. 2021 o dodržování lidských práv v Ugandě za rok 2020,
- Výroční zpráva Human Rights Watch 2021,
- Informace Ugandského portálu Daily Monitor ze dne 25. 9. 2017 „zabití žen v E.: 4 osoby zatčeny kvůli demonstraci“,
- Informace Portálu The New Humanitarian – News Deeply ze dne 5. 10. 2017 nazvaná „Měkké cíle: Vlna vražd žen způsobuje, že ženy žijí ve strachu“,

6. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li jim v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod,
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
7. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého trvalého bydliště.

Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo ponižující nelidské zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
8. První žalobní námitky uvedené v žalobě žalobkyně ze dne 30. 9. 2021 se týkaly jednak pohovoru uskutečněného dne 13. 1. 2018 a jednak doplňujícího pohovoru konaného 25. 5. 2021. První z těchto pohovorů nebyl tlumočen tlumočnicí zapsanou v seznamu soudních tlumočnicků, čímž žalovaný podle žalobkyně porušil zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících a základní zásady správního řádu. Tento pohovor nebyl tlumočen řádně, trval neúměrně dlouhou dobu, přestože žalobkyně byla v silném emociálním rozrušení a stresu. K přetlumočení tohoto pohovoru došlo až na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové po více než třech letech dne 25. 5. 2021. Při něm chtěla žalobkyně několikrát doplnit chybějící skutečnosti, avšak byla žalovaným vždy umlčena s tím, že má pouze odsouhlasit, zda informace, které jsou jí předčítány, řekla dne 13. 1. 2018. V doplňujícím pohovoru se žalovaný vůbec nezaměřil na rozpory, na které poukazoval v rámci svého prvního rozhodnutí. Při tomto pohovoru často tlumočnice žalobkyni nerozuměla. Žalobkyně musela své odpovědi opakovat jinými slovy. K uvedenému okruhu žalobních námitek je nutno především poznamenat, že žalobkyně při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělila, že je schopna se dorozumět v anglickém jazyce. Podle protokolu pohovoru ze dne 31. 1. 2018 byla u pohovoru přítomna tlumočnice anglického jazyka a pověřená zástupkyně Organizace pro pomoc uprchlíkům, jakožto zmocněnkyně žalobkyně. Z obsahu tohoto protokolu není patrné, že by žalobkyně tlumočení nerozuměla; závěrem pohovoru uvedla, že využívá svého práva na jeho přetlumočení v rámci kontroly, k čemuž ovšem nedošlo, jelikož byla během pohovoru žalobkyně značně rozrušena a plakala, protokol jí nebyl fakticky přetlumočen a kontrola proběhla pouze prostřednictvím přítomné zástupkyně. Podle protokolu o doplňujícím pohovoru konaném dne 25. 5. 2021 byla u

pohovoru přítomna tlumočnice z jazyka anglického, zapsaná podle průkazu tlumočnicka v seznamu soudních tlumočnicků. Také u tohoto pohovoru byla přítomna zástupkyně zmocněnkyně žalobkyně. Obsah protokolu o tomto pohovoru byl žalobkyni závěrem celý přetlumočen a žalobkyně k němu nevznesla žádné námitky. Následně byl žalobkyni přetlumočen celý text protokolu o pohovoru ze dne 31. 8. 2018 a žalobkyně k němu poznamenala, že jí v noci vyhrožovali, že když se bude násilně bránit, tak ji zabijí a jediný způsob, jak se zachránit, bylo mlčet. Dále poznamenala k otázce, zda jí přítomnost jejího ubytovatele, jakožto důležitého člověka na hlavní policejní stanici, nepomohla, že tento muž není důležitý, a to ani na lokální úrovni. Zástupkyně žalobkyně závěrem uvedla, že jí žalobkyně říkala, že si to, co říká, musí přetlumočit ze svého jazyka do angličtiny a v angličtině není úplně nejdokonalejší, takže může dojít k různým odchylkám nebo nedokonalostem. Pohovor dne 25. 5. 2021 trval od 9.50 hod. do 14.40 hod., a po celou dobu do protokolu o tomto pohovoru nebyla ani žalobkyní samotnou, ani její zástupkyní vznesena jediná konkrétní námitka týkající se tlumočení. Neobstojí ani žalobní námitka, že se v rámci doplňujícího pohovoru žalovaný vůbec nezaměřil na rozpory jím poukazované v rámci jeho prvního rozhodnutí. Původní otázkou tohoto pohovoru byl žalobkyni dán prostor, aby uvedla aktuální skutečnosti důležité z hlediska její žádosti o mezinárodní ochranu a závěrem pohovoru prostor pro to, aby uvedla skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování její žádosti. Byla dotázána na to, zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké dokumenty, doklady či materiály. Podle obsahu protokolu byla dotazována na rozporná tvrzení doby, kdy docházelo k vraždám žen, na smysl jejich demonstrace, na to, proč nebyla známa tiskem, na to, aby vysvětlila důvod svého únosu kvůli účasti na demonstraci za vyšetření smrti žen v E. s přihlédnutím k tomu, že nebyla nijak veřejně činnou osobou, zatímco došlo k zatčení desítek osob z vražd podezřelých a o situaci v E. jednala vláda i parlament, a na to proč po jejím únosu žádnou akci ženský klub nepodnikl. Uvedené námitky týkající se uskutečněných pohovorů s žalobkyní v rámci správního řízení považuje proto krajský soud za nedůvodné.

9. Žalobkyně dále poukázala na použité zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2020 a 30. 3. 2021 o dodržování lidských práv v Ugandě za rok 2019 a 2020. Tyto zprávy mimo jiné poukazují na nedostatek vyšetřování a odpovědnosti za násilí páchané na ženách, na to, že znásilňování zůstává běžným problémem po celé zemi. Mnoho případů znásilnění, včetně únosů a zabíjení žen, úřady často nejsou schopny vyšetřit a vést pachatele k zodpovědnosti. S těmito informacemi však žalovaný nepracoval a nevyjádřil se k nim. I žalobkyně vyslovila nesouhlas s tím, že žalovaný označil jí prožité traumatické události jako jediné a mimořádné. Podle žalobkyně je nejvýše pravděpodobné, že se mohou v případě jejího nuceného návratu do země původu opakovat. S žalobkyní lze nepochybně souhlasit v tom, že použité informace o zemi jejího původu dokumentují neutěšený stav v oblasti dodržování lidských práv a svobod. Tato situace však postihuje obecně převážnou část obyvatelstva Ugandy a jako důvod pro udělení azylu by přicházela v úvahu pouze tehdy, kdyby vůči žalobkyni, jakožto žadatelce o mezinárodní ochranu, bylo realizováno opatření mající za následek pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v zemi původu žalobkyně. O žádných z těchto případů se v případě žalobkyně nejedná. Žalobkyně v průběhu správního řízení i ve své

žalobě vyslovila obavy z pronásledování ze strany únosců, jelikož únos a znásilnění ohlásila policejnímu orgánu. Z ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu vyplývá, že původcem vážné újmy může být i soukromá osoba, ovšem za předpokladu, že veřejná moc není schopna adekvátním způsobem poskytnout potřebnou pomoc a ochranu. Podle zmíněné zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 30. 3. 2021, zákon klasifikuje znásilnění žen jako trestný čin, na něhož může být uložen i doživotní trest odnětí svobody či trest smrti. I přes uváděné nedostatky ve fungování výkonné moci, včetně bezpečnostních složek a policie není možno dle názoru krajského soudu z použitých informací o zemi původu žalobkyně dedukovat, že by tyto složky byly zcela neschopné či nečinné. Informace ze dne 30. 4. 2021 nazvaná „Vraždy žen v E. (2017)“ uvádí, že došlo v tomto roce v Entebbe a jeho okolí k 28 útokům na ženy, které byly zpravidla znásilněny nebo mučeny, a poté zavražděny. Vzhledem k vysokému počtu obětí byly předmětem značné pozornosti ugandských politiků, ale i domácích a mezinárodních médií. Ugandské úřady s ohledem na tyto útoky vyhlásily noční zákaz vycházení a posílily policejní přítomnost v oblasti. Informace dále uvádí, že policie v návaznosti na vraždy zatkla několik desítek podezřelých, většinu následně propustila a v r. 2018 proběhlo soudní řízení se třemi obviněnými ze dvou konkrétních vražd. K dalšímu soudnímu procesu došlo v r. 2019, kdy byl pachatel za jednu z vražd v E. odsouzen k doživotnímu trestu. Také informace portálu The New Humanitarian – News Deeply ze dne 5. 10. 2017 (tuto informaci k důkazu v průběhu správního řízení předložila zmocněnkyně žalobkyně) dokládá, že se zabitím mladých žen v obvodech K. a N. v okrese Wakiso, zabývala policie, která v souvislosti s těmito zabitími zatkla nejméně 44 lidí, přičemž více než 26 jich bylo obviněno z různých trestných činů, včetně vraždy, ozbrojené loupeže a terorismu. Při pohovoru konaném dne 31. 1. 2018 žalobkyně vypověděla, že o svém únosu informovala hlavní policejní stanici, která však její trestní oznámení nepřijala. V této věci však již žádné další kroky neučinila, neobrátila se na žádný nadřízený orgán policejní stanice ve věci nečinnosti jejího trestního oznámení, případně na orgán justiční. Za zcela nelogické považuje krajský soud to, že žalobkyně neuplatnila jako důkaz svědeckou výpověď moto-taxikáře, který měl o jejím únosu informovat toliko její kamarádky a nikoliv policejní orgán a lékařskou zprávu z nemocničního vyšetření. Žalobkyně tedy nevyužila dostupných prostředků ochrany v zemi svého původu. Nemůže proto tvrdit, že by se jí této ochrany v případě nezákonného jednání ze strany soukromých osob v zemi původu nedostalo. Ze stejných důvodů nemůže přisvědčit krajský soud jejím žalobním námitkám týkajících se možnosti jejího vnitřního přesídlení v zemi původu, spočívajícím v obavách, že pronásledování její osoby se bude opakovat bez ohledu na to, v jaké části země se bude nacházet. Žalobkyně tvrdila, že po svém únosu přestala pracovat a z místa bydliště v Entebbe odešla ke své známé, která žila daleko od jejího bydliště, a kde, jak sama vypověděla, by jí nikdo nemohl způsobit potíže. Tato osoba jí poskytla přístřeší a starala se o její děti, i když hledala možnost opustit Ugandu. Ve shodě s žalovaným považuje krajský soud za nelogické, že žalobkyně neřešila svou situaci odchodem do jiného místa v Ugandě, v čemž jí nikdo nebránil a k čemuž měla, dle svého vyjádření i dostatek finančních prostředků. Pokud to zdůvodňovala strachem ze strany únosců, tak je nanejvýš nepravděpodobné, že by měli možnost, jakožto soukromé osoby, zjistit místo jejího pobytu ve kterékoliv části Ugandské republiky.

10. Krajský soud nemůže přisvědčit ani žalobním námitkám týkajících se porušení jednotlivých ustanovení správního řádu. Z obsahu správního spisu žádná taková porušení nevyplynula; naopak si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek zjištění a skutečností podáním údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a podrobně provedenými pohovory s žalobkyní k této žádosti, včetně potřebných informací o zemi původu žalobkyně, a na tato zjištění učinil příslušné právní závěry.
11. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobkyně jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v tomto řízení úspěch neměla a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. ledna 2022

JUDr. Petr Indráček
samosoudce